

2n

Esperança

Per: Maya Insua Sotoca

Cicle: 2n cicle d'ESO (3r)

Centre: IES Misteri d'Elx

Laia eixí de l'institut arronsant espatlles, era la seua primera setmana i encara no s'acabava d'acostumar al canvi. Caminava pensarosa quan va distingir la figura de la seua àvia vora la porta, a l'ombra d'una alzina.

L'àvia era una dona major, es movia lentament i sempre duia robes molt antigues. De vegades el pare i ella l'havien trobat de regalar roba o fins i tot una bossa nova, pero ella sempre rebutjava les propostes i es justificava dient que el seu cabàs era útil de transport i la seva vestimenta confortable. Sense dubte, era una dona cabuda, i pel que fa, de vegades difícil de comprendre.

Va saludar Laia amb la mà i ella va acudir a la trobada, com feia tots els divendres. Havia d'admetre que li feia un poc de vergonya que l'àvia l'arreglara de l'institut, però ho va dissimular el millor possible perquè ella no se n'adonara.

Caminaren cap a casa seua, al barri vell de la ciutat. La conversa no era molt animada, però la neta sabia que l'àvia en disfrutava, pel que trobava de no pensar-ne molt.

-Has vist quina moneda més xula? Aquesta la vaig trobar al terra la setmana passada, quan era al carrer per tirar la brossa! Ja l'he ensenyada a ton pare, m'ha dit que no val res, però jo no el crec... No et sembla?- Va dir l'àvia, orgullosa encara que una mica xafardera.

-Tens raó, àvia, és molt bonica.- Laia ja havia vist la moneda, de fet, era ja la tercera volta que repetia la història. És una cosa que sol passar amb la gent major, van perdent la memòria. Però, encara que és l'habitual, ella sospitava que ho feia a consciència per aportar tema a la conversa. I és que sota aquella mirada cansada i somriure innocent hi havia alguna cosa que s'escapava del seu saber.

Ja a la porta, l'àvia va ficar la clau al pany i la va fer girar un parell de voltes. La porta es deixà obrir i ambdues creuaren l'entrada fins arribar al menjador. Laia va seure al sofà i no es va moure fins a l'hora de sopar. Ja, acabat el menjar, cada una va seure a una punta de l'habitació mentre esperaven la mare, que vindria a arreplegar Laia.

Es van sobresaltar quan van escoltar el timbre de la porta, per fi era hora de marxar a casa. Va arribar a la porta de l'apartament junt amb l'àvia i es va produir un breu silenci entre les dues.

-Bé, ja ens veurem. T'espere el pròxim divendres, dona records a ton pare!- Va dir l'àvia per finalitzar el comiat. I, encara que somreia, la néta notava un alé de tristor en les seues paraules.

-Sí, ja li ho diré!- va respondre Laia amb un fil de veu i mig somriure.

Quan va baixar va trobar la mare esperant-la al cotxe. Es girà cap a l'edifici cavil·lant, sentia que no estava fent el correcte, però la mare insistia en marxar. No gaire convençuda, va seure al seient davanter i en menys de cinc minuts ja havien deixat arrere el barri de l'avia.

-Espere que no t'hages avorrit molt, ja saps com és la dona.- va dir la mare mentre negava amb desaprovació. Per altra banda, Laia va callar.

-Siga com siga, ja no hauràs de vindre ací mai més.- Laia quedà atònita -El pare i yo vam parlar amb el Dr. Colom i ens va aconsellar portar la dona a una residència. Ja saps que és major i va perdent la memòria, és el millor per a ella. Els divendres et quedaràs a ca la tia, tu no patisques que ja ho tenim tot marxant.- La mare va mirar Laia, que guardava silenci al seu costat. Treia el cap per la finestra per evitar mirar la mare, intentant escapar d'aquella situació. La mare ho va notar i es va relaxar.

-Ella ja ho sap, ha accedit a mudar-se. Demà mateix marxa. A més, ha decidit arrendar el pis a la filla d'una amiga seua. Necessite que ajudes el pare amb el transport del mobiliari.

Laia es va despertar amb la tonada de l'alarma del mòbil. Com havia demanat la mare, el pare i ella portarien les coses de l'àvia a la residència.

Ja a casa de l'àvia, el pare i ella començaren a apilar els objectes que havien de transportar. Allà, sense l'àvia a la butaca, els fogons fumejant o el particular so de la ràdio, la casa es sentia buida, com un ànima en pena.

-He d'anar al cotxe un moment, mentrestant, seria de molta ajuda que buidares l'antic traster de l'àvia.- Digué el pare mentre l'allargava una clau que Laia desconeixia.- És al pati interior. M'ha dit que volia que l'arreglages tu.

Laia agafà les claus i les va examinar intrigada, mai havia escoltat l'àvia parlar de cap traster i menys encara del que albergava a l'interior. Va caminar amb cautela, com si aquella fora una missió de màxima importància. El soroll de la porta la va obligar a fer un bot enrere, es tractava del pare, que eixia de la casa. Mai havia quedat sola en la casa, i la idea li feia un poc de por.

El pati era un espai que a Laia sempre se li havia fet interessant. Era una estança molt menuda situada al centre de l'edifici. La terra era de rajola i el sostre el mateix cel que s'estenia al carrer. Una pila de periòdics desfasats s'amuntonaven sobre una vella cadira de fusta, dalt una parella de pardals picaven una llesca de pa absents a la nouvinguda. Hi havia diverses plantes al voltant de la sala que aportaven un color interessant al ser travessades per la llum. Unes eren més grans, altres petites, fins i tot n'hi havia de marcides, que arrossegaven els seus pètals ennegrits, fent res més que ser prova d'una vida anterior. Al cantó de la cambreta es trobava l'armari, un moble de

fusta de roure amb decoracions daurades als tiradors i calaixos. Era prou vell i ple de pols, com una joguina abandonada a l'espera d'un xiquet. I, es que aquella vesprada l'havia trobada i l'encuriosia amb promeses de perles i tresors. Laia, neguitosa per la intriga, ficà la clau al pany i la va fer girar fins obrir el cademat. La jove es va agafar dels tiradors i va obrir les portes que cruixiren d'entusiasme. Va fer una ullada a l'interior; hi havia un parell de quadres i pintures, a més de tota mena de pinzells. Darrere d'ells, un paquet de fotografies, una joguina molt antiga, una col·lecció de corbates, un llibre prou gros i un cabàs encara més antic que el que freqüentava acompanyar l'àvia.

Encara que una mica decebuda, va començar a treure el contingut de l'armari. El primer a treure van ser els quadres. N'hi havia moltíssims, de no ser pels pinzells i el material de dibuix, hauria jurat que eren comprats. La majoria representaven paisatges nòrdics on hi predominava el verd i el cel era d'un blau intens. Entre ells va trobar-ne un diferent. Era un retrat d'ella, encara no estava acabat. Va advertir que el quadre es basava en una foto del seu darrer aniversari. Laia es quedà meravellada, li costava comprendre el talent que tenia l'àvia, un talent que havia mantingut ocult. Ocult? No. Ocult no, és veritat, que l'àvia no li havia ensenyat expressament aquelles obres abans, però ella tampoc havia expressat cap interès per les seues aficions. Es va sentir més llunyana que mai d'ella i va voler saber-ne més. Desitjava conèixer-la, recuperar aquelles converses que ara tenien un valor exagerat. Per altra banda es va fixar de nou en el quadre, havia passat un any i encara no estava acabat. Havia abandonat la pintura? La simple idea de poder ser la culpable li feia mal de cap. Com podia renunciar a un talent com aquell?

Després d'una estona en silenci, va adonar-se que encara no havia registrat ni la meitat del contingut. Aleshores, reparà en el paquet de fotografies, que restava intacte al fons de l'armari. Només agafar-lo, reculà a causa del seu pes. Quan va obrir el sobre, va

descobrir que la majoria eren a color i representaven la infantesa d'ella mateixa. Un sentiment intens la va oprimir i va somriure al recordar la seua àvia. Mentre ella havia fallat estrepitosament com a neta, l'àvia sempre l'havia tractada amb tendresa i afecte. Al passar les imatges, va comprovar que moltes altres eren en blanc i negre. La protagonista d'aquestes era una nena bruna d'uns huit anys amb una trena llarguíssima i una cara redona d'expressió dolça. En unes estava trista, en altres reia i en la resta somreia deixant al descobert dos clotets que a la Laia li semblaren prou bufons. Una d'elles li va cridar especialment l'atenció. En ella hi era la nena de la trena abraçada a un cavallet de fusta de color groc. Laia es girà cap l'armari per observar la joguina trobada anteriorment. Ara sabia que la nena de la foto era la seua àvia de menuda, el caballet groc a l'armari ho provava. I, segons va comprovar més tard, el cabàs de l'armari pertanyia a la seua besàvia, és a dir, la mare de l'àvia, mentre que el que portava l'àvia a tot arreu era el que la seua mare li havia confeccionat més tard a ella.

Totes aquestes fotos la van fer reflexionar. Li van fer veure que l'àvia no havia sigut sempre major, també havia estat una xiqueta curiosa, igual que ella. A més, l'àvia no era àvia només. L'àvia tenia nom, personalitat i una vida més pareguda a la seua del que pensava. I és que l'àvia compartia la seua vida amb ella no per obligació ni compromís, sinó per voluntat pròpia. L'havia acceptada com a un personatge més de la seua història, i això la feia molt feliç i afortunada.

-Esperança- va brotar dels seus llavis. Aquell nom tan refrescant, tan pur, era el nom de la seua àvia, però, a més, el nom d'una persona meravellosa i interessant.